Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Tiende Udvidede Afdeling)

20. januar 2021 *

»Den Økonomiske og Monetære Union – bankunion – den fælles afviklingsmekanisme for kreditinstitutter og visse investeringsselskaber (SRM) – Den Fælles Afviklingsfond (SRF) – fastsættelse af ex ante-bidrag for 2015 og 2018 – afslag på anmodning om ny beregning og tilbagebetaling af bidrag – annullationssøgsmål – retsakt, der kan gøres til genstand for søgsmål – formaliteten – institut, hvis tilladelse er blevet inddraget – artikel 70, stk. 4, i forordning (EU) nr. 806/2014 – begrebet »ændring af status« – artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning (EU) 2015/63«

I sag T-758/18,

ABLV Bank AS, Riga (Letland), ved advokat O. Behrends,

sagsøger,

mod

Den Fælles Afviklingsinstans (SRB) ved J. Kerlin og P. Messina, som befuldmægtigede, bistået af advokaterne B. Meyring, S. Schelo, T. Klupsch og S. Ianc,

sagsøgt,

støttet af

Europa-Kommissionen ved D. Triantafyllou, A. Nijenhuis og A. Steiblytė, som befuldmægtigede,

intervenient

angående et søgsmål i henhold til artikel 263 TEUF med påstand om annullation af skrivelse af 17. oktober 2018 fra SRB, hvorved sidstnævnte gav sagsøgeren afslag på dennes anmodning om dels at genberegne dennes ex ante-bidrag for 2018 og tilbagebetale det for meget betalte beløb til sagsøgeren, dels at tilbagebetale sagsøgeren en del af sit ex ante-bidrag for 2015, som følge af Den Europæiske Centralbanks (ECB) inddragelse af sagsøgerens tilladelse,

har

RETTEN (Tiende Udvidede Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, S. Papasavvas, og dommerne A. Kornezov, E. Buttigieg, K. Kowalik-Bańczyk og G. Hesse (refererende dommer),

justitssekretær: fuldmægtig P. Cullen,

* Processprog: engelsk.

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 6. juli 2020,

afsagt følgende

Dom

I. Sagens baggrund

1 Sagsøgeren, ABLV Bank AS, var et lettisk kreditinstitut, som indtil den 11. juli 2018 var meddelt tilladelse, på hvilken dato kreditinstituttets tilladelse blev inddraget af Den Europæiske Centralbank (ECB) (jf. præmis 11 nedenfor). Indtil denne dato var sagsøgeren en »signifikant enhed« og i denne henseende underlagt ECB's tilsyn under den fælles tilsynsmekanisme (SSM).

2 I henhold til artikel 103 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT 2014, L 173, s. 190), skal Republikken Letland sikre, at der en gang om året opkræves bidrag hos de institutter, der er meddelt tilladelse på denne medlemsstats område.

3 I december 2015 modtog sagsøgeren derfor en opkrævningsmeddelelse fra Finanšu un kapitāla tirgus komisija (finans- og kapitalmarkedskommissionen, Letland) med angivelse af det skyldige beløb for kreditinstituttets ex ante-bidrag for 2015. Dette beløb var på 1 338 112,40 EUR.

4 Dette bidrag, som sagsøgeren betalte, blev derefter i henhold til den mellemstatslige aftale om overførsel og gensidiggørelse af bidrag til Den Fælles Afviklingsfond (Single Resolution Fund, »SRF«), som blev undertegnet i Bruxelles den 21. maj 2014 (herefter »den mellemstatslige aftale«), overført til SRF.

5 Den 13. februar 2018 præsenterede United States Department of the Treasury (det amerikanske finansministerium, De Forenede Stater) gennem Financial Crimes Enforcement Network (FinCEN) en foreslået foranstaltning om at udpege sagsøgeren som en institution, som repræsenterer en stor risiko med hensyn til hvidvask af penge (»primary money laundering concern«) i henhold til section 311 i Uniting and Strengthening America by Providing Appropriate Tools Required to Intercept and Obstruct Terrorism Act (USA PATRIOT Act) (lov om forening og styrkelse af Amerika gennem tilvejebringelse af passende instrumenter med henblik på at afsløre og forhindre terrorisme). Efter denne meddelelse kunne sagsøgeren ikke længere foretage betalinger i amerikanske dollars og oplevede en bølge af hævninger af indskud.

6 Endvidere gav ECB finans- og kapitalmarkedskommissionen beføjelse til at indføre et moratorium for at give sagsøgeren tid til at stabilisere dennes situation.

7 Den 23. februar 2018 fastslog ECB, at sagsøgeren måtte anses for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende som omhandlet i artikel 18, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15. juli 2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 225, s. 1). Samme dag fandt Den Fælles Afviklingsinstans (Single Resolution Board, »SRB«) i sin afgørelse SRB/EES/2018/09, at en afviklingsforanstaltning over for sagsøgeren ikke var nødvendig i almenhedens interesse.

8 Den 26. februar 2018 indledte sagsøgerens aktionærer en sag, for at sagsøgeren kunne få mulighed for selv at afslutte sin egen likvidation insolvensbehandling, og indgav ansøgning om godkendelse samt en plan for frivillig likvidation til finans- og kapitalmarkedskommissionen.

9 Ved afgørelse SRB/ES/SRF/2018/03 af 12. april 2018 om beregning af ex ante-bidrag for 2018 godkendte SRB ex ante-bidragene for 2018.

10 Ved skrivelse af 27. april 2018 meddelte finans- og kapitalmarkedskommissionen sagsøgeren, at SRB havde vedtaget sin afgørelse om ex ante-bidrag for 2018, og oplyste denne om det beløb, der skulle betales. Det ex ante-bidrag, som sagsøgeren skulle betale for 2018, beløb sig til 1 850 285,83 EUR. Sagsøgeren betalte dette beløb den 3. juli 2018.

11 Den 11. juli 2018 vedtog ECB en afgørelse om inddragelse af sagsøgerens tilladelse efter forslag fra finans- og kapitalmarkedskommissionen.

12 Ved skrivelse af 17. september 2018 anmodede sagsøgeren SRB om tilbagebetaling af en del af det for 2015 betalte bidrag, en ny beregning af det ex ante-bidrag, som sagsøgeren skulle betale for 2018, og tilbagebetaling af beløb, der var betalt for meget, i ex ante-bidrag.

13 Ved skrivelse af 17. oktober 2018 (herefter »den anfægtede afgørelse«) svarede SRB sagsøgeren. I denne skrivelse sammenfattede SRB indledningsvis sagsøgerens anmodning som omhandlende for det første dennes ex ante-bidrag for 2018 og for det andet dennes ex ante-bidrag for 2015. Hvad angik ex ante-bidrag for 2018 fandt SRB derefter, idet den citerede artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014 og artikel 12, stk. 2, i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/63 af 21. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59 for så vidt angår ex ante-bidrag til afviklingsfinansieringsordninger (EUT 2015, L 11, s. 44), at der i disse to forordninger ikke fandtes bestemmelser om en ny beregning eller om den af sagsøgeren anmodede tilbagebetaling. SRB anførte, at i modsætning til, hvad sagsøgeren havde gjort gældende i sin anmodning, var ECB's inddragelse af et kreditinstituts tilladelse en ændring af status som omhandlet i artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63. SRB fandt derfor, at ECB's afgørelse af 11. juli 2018 over for sagsøgeren ikke påvirkede sidstnævntes årlige bidrag for 2018 og pålagde heller ikke SRB at genberegne eller tilbagebetale den del af det pågældende bidrag. Hvad endelig angik ex ante-bidrag for 2015 præciserede SRB, at de bidrag, der var blevet opkrævet af medlemsstaterne, var blevet overført til SRF i overensstemmelse med den mellemstatslige aftales artikel 3, stk. 3. SRB fandt, at de enheder, der havde betalt ex ante-bidrag for 2015, og hvis tilladelse efterfølgende var blevet inddraget, ikke havde ret til tilbagebetaling af disse ex ante-bidrag, ligesom de heller ikke havde ret til tilbagebetaling af ethvert andet behørigt betalt ex ante-bidrag i henhold til artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014. SRB fastslog, at den, henset til disse forhold, hverken var i stand til at genberegne sagsøgerens ex ante-bidrag for 2018 eller tilbagebetale den resterende saldo af det betalte ex ante-bidrag for 2015, med den begrundelse, at sagsøgerens tilladelse var blevet inddraget af ECB.

II. Retsforhandlinger og parternes påstande

14 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 21. december 2018 har sagsøgeren anlagt den foreliggende sag.

15 Ved afgørelse truffet af formanden for Rettens Ottende Afdeling den 30. april 2019 blev en anmodning fra Europa-Kommissionen om at måtte intervenere i sagen til støtte for SRB's påstande taget til følge.

16 Som følge af en ændring af sammensætningen af Retten har Rettens præsident ved afgørelse af 21. oktober 2019 udpeget en anden refererende dommer, som er tilknyttet Tiende Afdeling.

17 Ved en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse den 11. maj 2020 har Retten opfodret sagens parter til at besvare en række spørgsmål.

18 Ved skrivelser af 4. og 12. juni 2020 har henholdsvis Kommissionen og SRB besvaret de stillede spørgsmål.

19 Ved skrivelse af 12. juni 2020 har sagsøgeren ligeledes besvaret det spørgsmål, som denne var blevet stillet af Retten. Ved skrivelse af 29. juni 2020 har sagsøgeren fremsat sine bemærkninger til svarene fra SRB og Kommissionen på det andet spørgsmål, som Retten havde stillet i forbindelse med foranstaltningen med henblik på sagens tilrettelæggelse af 11. maj 2020.

20 Efter forslag fra Tiende Afdeling har Retten i henhold til procesreglementets artikel 28 besluttet at henvise sagen til et udvidet dommerkollegium.

21 Parterne afgav mundtlige indlæg og besvarede Rettens spørgsmål i retsmødet den 6. juli 2020.

22 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

– Den anfægtede afgørelse annulleres.

– SRB tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

23 SRB har nedlagt følgende påstande:

– Sagen afvises, subsidiært frifindes sagsøgte.

– Sagsøgeren tilpligtes at betale samtlige sagsomkostninger og retsafgifter, som SRB har afholdt.

24 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

– Frifindelse.

– Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

III. Retlige bemærkninger

A. Om formaliteten

25 SRB har principalt gjort gældende, at sagen skal afvises i det hele. I det væsentlige har SRB for det første gjort gældende, at den anfægtede afgørelse ikke udgør en anfægtelig retsakt som omhandlet i artikel 263 TEUF. SRB udøvede ikke en ved lov fastsat beføjelse med retsvirkninger, der kan påvirke sagsøgerens interesser gennem en ændring af dennes retsstilling. Den anfægtede afgørelse er af oplysende karakter. For det andet har SRB anført, at den var i tvivl om, hvorvidt sagsøgeren opfyldte betingelsen om at være umiddelbart berørt. For det tredje er SRB af den opfattelse, at sagsøgeren ikke kan nedlægge påstand om annullation af den anfægtede afgørelse for perioden forud for inddragelsen af sagsøgerens tilladelse, dvs. perioden fra den 23. februar til den 11. juli 2018, idet sagsøgerens anmodning af 17. september 2018 ikke henviser til denne periode.

26 Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er en negativ afgørelse, som utvetydigt giver afslag på sagsøgerens anmodning. Sagsøgeren har anført at være umiddelbart berørt af denne afgørelse, for så vidt som sagsøgeren er adressat herfor. Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at SRB i den anfægtede afgørelse har afvist enhver eventuel ny beregning eller tilbagebetaling. Det er således

sagsøgerens opfattelse, at denne til støtte for sit søgsmål både kan påberåbe sig perioden efter den 23. februar 2018, som er datoen for SRB's afgørelse om ikke at vedtage en afviklingsordning, og perioden efter den 11. juli 2018.

27 Hvad for det første angår spørgsmålet om, hvorvidt den anfægtede afgørelse kan anfægtes, bemærkes, at det fremgår af fast retspraksis, at alle foranstaltninger, der vedtages af enhver af Den Europæiske Unions institutioner – uanset form – som tilsigter at have bindende retsvirkninger, udgør en »anfægtelig retsakt« i artikel 263 TEUF's forstand (jf. dom af 25.10.2017, Rumænien mod Kommissionen, C-599/15 P, EU:C:2017:801, præmis 47 og den deri nævnte retspraksis).

28 En retsakt, der har rent oplysende karakter, er ikke en anfægtelig retsakt som omhandlet i artikel 263 TEUF (jf. i denne retning kendelse af 4.10.2007, Finland mod Kommissionen, C-457/06 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2007:582, præmis 36).

29 Ved afgørelsen af, om en retsakt skaber bindende retsvirkninger, skal vægten lægges på dens indhold. Disse retsvirkninger skal vurderes ud fra objektive kriterier, såsom denne retsakts indhold, i givet fald under hensyn til sammenhængen for dens vedtagelse samt til den udstedende institutions beføjelser (jf. dom af 25.10.2017, Slovakiet mod Kommissionen, C-593/15 P og C-594/15 P, EU:C:2017:800, præmis 47 og den deri nævnte retspraksis).

30 Hvad i den foreliggende sag angår indholdet af den anfægtede retsakt bemærkes, at SRB ved skrivelse af 17. oktober 2018 rettet til sagsøgeren gav afslag på sidstnævntes anmodning om dels genberegning af dennes ex ante-bidrag for 2018 og tilbagebetaling af det for meget betalte beløb, dels tilbagebetaling af en del af dennes ex ante-bidrag for 2015 efter ECB's inddragelse af sagsøgerens tilladelse.

31 Den anfægtede afgørelse anfører klart, at SRB finder, at den ikke er i stand til at efterkomme anmodningerne om en ny beregning og tilbagebetaling indgivet af sagsøgeren på grund af deres modstrid med artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014 og artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63.

32 Med hensyn til ex ante-bidraget for 2018 er det anført, at »[i]ngen bestemmelse i [forordning nr. 806/2014 og delegeret forordning 2015/63] foreskriver en ny beregning eller en tilbagebetaling i denne henseende«. Med hensyn til ex ante-bidraget for 2015 anfører SRB, at »[i]nstitutter, der har betalt ex ante-bidrag for 2015, og hvis tilladelse efterfølgende er blevet inddraget, ikke har ret til tilbagebetaling af dette bidrag eller ethvert andet behørigt betalt bidrag«, og at »[d]ette følger af artikel 70, stk. 4, i forordning (EU) nr. 806/2014«. Skrivelsen konkluderer følgende: »Henset til det ovenstående er SRB ikke i stand til at genberegne ex ante-bidraget for 2018 eller tilbagebetale den »resterende« del af ex ante-bidraget for 2015 som følge af ECB's inddragelse af ABLV Banks tilladelse [...].«

33 Indholdet af den anfægtede afgørelse viser således dens beslutningstagende og endelige karakter. Afgørelsens indhold er ikke, i modsætning til, hvad SRB har gjort gældende, af ren oplysende karakter.

34 Med hensyn til den sammenhæng, hvori den anfægtede afgørelse blev truffet, skal det bemærkes, at som et kreditinstitut, der indtil den 11. juli 2018 var meddelt tilladelse og etableret i en medlemsstat, der deltager i bankunionen, skulle sagsøgeren i henhold til direktiv 2014/59 og forordning nr. 806/2014 bidrage til den nationale afviklingsfond, som Republikken Letland havde oprettet, og derefter til SRF, i form af ex ante-bidrag for 2015-2018.

35 Med hensyn til SRB's beføjelser bemærkes, at denne er den eneste myndighed, som har kompetence for så vidt angår beregningen af det enkelte instituts ex ante-bidrag og i givet fald den nye beregning heraf i overensstemmelse med forordning nr. 806/2014, bl.a. denne forordnings artikel 70, stk. 2, og delegeret forordning 2015/63 (jf. i denne retning dom af 3.12.2019, Iccrea Banca, C-414/18, EU:C:2019:1036,

præmis 45-47, og af 28.11.2019, Portigon mod SRB, T-365/16, EU:T:2019:824, præmis 71). SRB har ligeledes til opgave at forvalte SRF, dvs. de midler, der er opkrævet i form af ex ante-bidrag (artikel 67 i forordning nr. 806/2014).

36 Henset til det ovenstående er den anfægtede afgørelse en anfægtelig retsakt som omhandlet i artikel 263 TEUF.

37 Hvad for det andet angår argumentet vedrørende betingelsen om at være umiddelbart berørt, som SRB frafaldt i retsmødet, må det konstateres, at sagsøgeren er adressat for den retsakt, som sagsøgeren påstår annulleret. De betingelser, som artikel 263, stk. 4, første sætningsled, TEUF stiller for, hvornår søgsmål kan antages til realitetsbehandling, er derfor opfyldt.

38 SRB har for det tredje gjort gældende, at visse passager i stævningen, nemlig stævningens punkt 5, 64 og 65 samt bilag A.17, kan forstås således, at sagsøgeren søger at tilbagesøge beløb, som sagsøgeren henregner til perioden fra den 23. februar til og med den 11. juli 2018. SRB er af den opfattelse, at såfremt og i det omfang sagsøgeren søger at annullere den anfægtede afgørelse for perioden fra den 23. februar til og med den 11. juli 2018, må sagen afvises.

39 Adspurgt herom af Retten i retsmødet anførte sagsøgeren, at denne bestred den anfægtede afgørelse i sin helhed og begrænsede sig til at påstå annullation heraf. Sagsøgeren har præciseret, at i den foreliggende sag vedrører anmodningen om tilbagebetaling angående ex ante-bidrag for 2018 kun perioden efter inddragelsen af sagsøgerens tilladelse.

40 Under disse omstændigheder må det konstateres, at stævningens punkt 5, 64 og 65 samt bilag A.17 højst er argumenter, som sagsøgeren har fremført med henblik på at godtgøre, at den anfægtede afgørelse var fejlagtig, således som sidstnævnte i øvrigt anførte i retsmødet. I modsætning til, hvad SRB kan have frygtet, angår den foreliggende sag derfor ikke tilbagesøgning af beløb, som angiveligt er skyldige for perioden fra den 23. februar til og med den 11. juli 2018.

41 Den af SRB nedlagte påstand om afvisning kan derfor ikke tages til følge.

42 Som følge heraf kan det foreliggende søgsmål realitetsbehandles.

B. Om realiteten

43 Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat ti anbringender. Med de tre første anbringender har sagsøgeren i det væsentlige gjort gældende, at SRB ikke har taget behørigt hensyn til ex ante-bidragenes karakter af pro rata temporis. Det fjerde og det femte anbringende vedrører en fejlagtig fortolkning af dels artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014, dels artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63. Det sjette anbringende vedrører tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Det syvende anbringende vedrører en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet. Det ottende anbringende vedrører en tilsidesættelse af grundsætningen nemo auditur propriam turpitudinem allegans. Det niende anbringende vedrører en tilsidesættelse af forbuddet mod at handle selvmodsigende. Det tiende anbringende vedrører en tilsidesættelse af ejendomsretten og retten til at oprette og drive virksomhed.

44 Retten finder det hensigtsmæssigt at behandle de første fem anbringender samlet. De øvrige anbringender vil blive behandlet særskilt, med undtagelse af anbringenderne vedrørende henholdsvis tilsidesættelse af grundsætningen nemo auditur propriam turpitudinem allegans og tilsidesættelse af forbuddet mod at handle selvmodsigende, der behandles samlet og til sidst.

1. Om, hvorvidt anbringenderne kan antages til realitetsbehandling

45 Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt stævningens anbringender kan antages til realitetsbehandling, har SRB i det væsentlige begrænset sig til generelt at gøre gældende, at sagsøgerens argumentation er uklar eller utilstrækkeligt underbygget.

46 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at det følger af procesreglementets artikel 76, litra d), at stævningen skal indeholde søgsmålets genstand og en kort fremstilling af anbringenderne, og at denne angivelse skal være så klar og præcis, at det er muligt for sagsøgte at tilrettelægge sit forsvar og for Retten i givet fald på det foreliggende grundlag at udøve sin prøvelsesret (dom af 7.3.2017, United Parcel Service mod Kommissionen, T-194/13, EU:T:2017:144, præmis 191).

47 Det skal ligeledes bemærkes, at det, såfremt et søgsmål for Retten skal kunne antages til realitetsbehandling, navnlig er nødvendigt, at de væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, som søgsmålet støttes på, om end kortfattet, men dog konsekvent og forståeligt fremgår af selve stævningen (dom af 7.3.2017, United Parcel Service mod Kommissionen, T-194/13, EU:T:2017:144, præmis 192).

48 I den foreliggende sag, og således som det fremgår af præmis 52-56, 132, 140, 155 og 168 nedenfor, kritiserer sagsøgeren med den argumentation, som kreditinstituttet har fremført i de ti fremsatte anbringender, svaret givet af SRB i den anfægtede afgørelse på sagsøgerens anmodninger om en ny beregning og tilbagebetaling med den begrundelse, at dette svar hviler på en fejlagtig fortolkning af de gældende bestemmelser.

49 Det må imidlertid, generelt og med forbehold af det, der anføres senere i præmis 152 nedenfor, fastslås, at de faktiske eller retlige forhold, som sagsøgeren støtter denne argumentation på, er umiddelbart forståelige ved læsningen af de ti anbringender i stævningen. Det må ligeledes fastslås, at SRB i svarskriftet har været i stand til at besvare denne argumentation. Retten har heller ikke haft vanskeligheder med at identificere sagsøgerens argumentation ved læsningen af stævningen.

50 Det fremgår af det ovenstående, at med forbehold af det, der anføres i præmis 152 nedenfor, kan den argumentation, som sagsøgeren har fremført i stævningens ti anbringender, antages til realitetsbehandling i betragtning af kravene i procesreglementets artikel 76, litra d).

51 Det følger heraf, at samtlige de argumenter, som SRB har fremført til støtte for, at Retten skal afvise sagsøgerens anbringender fra realitetsbehandling, skal forkastes.

2. Om de fem første anbringender om tilsidesættelse af ex ante-bidragenes angivelige karakter af pro rata temporis, artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014 og artikel 12 i delegeret forordning 2015/63

52 Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at ex ante-bidragene betales pro rata temporis, for så vidt som de betales forud og for visse bestemte perioder, hvorunder kreditinstitutterne omfattes af den dækning, som den europæiske afviklingsordning yder. Indledningsvis har sagsøgeren fremhævet, at kreditinstituttet, idet det har mistet sin status som kreditinstitut, ikke længere omfattes af denne dækning. Udelukkelsen af den risiko, som sagsøgeren udgjorde, og som var dækket af SRF, medfører en forholdsmæssig reduktion af SRF's finansieringsbehov. Sagsøgeren mener således at have ret til en delvis tilbagebetaling af sine ex ante-bidrag. Den omstændighed, at ex ante-bidrag for 2015 i løbet af de første otte år af SRF's eksistens skal fratrækkes det enkelte kreditinstituts årlige bidrag, kan dernæst ifølge sagsøgeren påvise disse bidrags karakter af pro rata temporis. Endelig har SRB selv i afgørelse SRB/ES/SRF/2018/03 anerkendt, at bidragene skal tilbagebetales, for så vidt som SRB anfører, at hvis den fratrukne andel af 2015-bidragene fører til et negativt beløb, betales det tilsvarende beløb til instituttet i løbet af 2018-bidragsperioden. Denne afgørelse henviser ligeledes til den situation, hvor et kreditinstitut mister sin tilladelse som følge af en fusion. Sagsøgeren har i denne henseende gjort

gældende, at i et sådant tilfælde går beløb betalt til SRF ikke tabt, eftersom den fratrukne andel som omhandlet i artikel 8, stk. 2, i Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2015/81 af 19. december 2014 om ensartede betingelser for anvendelse af forordning nr. 806/2014 for så vidt angår ex ante-bidrag til Den Fælles Afviklingsfond (EUT 2015, L 15, s. 1) gives til den enhed, der er resultatet af fusionen.

53 Sagsøgeren har for det andet gjort gældende, at SRB har fejlfortolket artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014, hvorefter de behørigt modtagne bidrag ikke tilbagebetales. Sagsøgeren er af den opfattelse, at udtrykket »behørigt modtagne« skal fortolkes således, at enhver betaling har en grund og følgelig kan tilbagebetales, hvis grunden forsvinder. Sagsøgerens anmodning om tilbagebetaling er bl.a. baseret på princippet om forbud mod ugrundet berigelse. Sagsøgeren har under alle omstændigheder gjort gældende, at artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014 ikke finder anvendelse på ex ante-bidrag for 2015. Disse bidrag blev ikke »modtaget« i overensstemmelse med forordning nr. 806/2014, men er modtaget inden for rammerne af en national foranstaltning til gennemførelse af direktiv 2014/59.

54 For det tredje har sagsøgeren anført, at SRB har fejlfortolket artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63. Sagsøgeren har gjort gældende, at denne bestemmelses ordlyd henviser til »institutters[...] status« i stedet for »status som institut«. Artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63 forudsætter, at den pågældende enhed forbliver et institut. Ifølge sagsøgeren finder artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63 anvendelse i det tilfælde, hvor pengeinstituttets retlige eller faktiske situation kan have indvirkning på fastsættelse af bidragsbeløbet, men hvor banken fortsætter med at indgå i afviklingsfinansieringsmekanismen. Dette er ikke tilfældet for sagsøgeren, og denne bestemmelse finder derfor ikke anvendelse. Sagsøgeren har til støtte for sin argumentation ligeledes påberåbt sig artikel 7 i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2017/2361 af 14. september 2017 om den endelige ordning for bidrag til Den Fælles Afviklingsinstans' administrative udgifter (EUT 2017, L 337, s. 6).

55 For det fjerde har sagsøgeren i replikken tilføjet, at SRB accepterer, at der under visse omstændigheder foretages nye beregninger, og at bidrag tilbagebetales. Sagsøgeren har i denne henseende gjort gældende, at artikel 17, stk. 3, i delegeret forordning 2015/63 giver mulighed for nye beregninger og tilbagebetalinger, og ligeledes påberåbt sig artikel 17, stk. 4, i delegeret forordning 2015/63.

56 For det femte har sagsøgeren i sine bemærkninger til interventionsindlægget gjort gældende, at den foreliggende sag adskiller sig fra den sag, der gav anledning til dom af 14. november 2019, State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967). Den foreliggende sag vedrører »den faktiske eliminering« af et kreditinstitut og dets indlån, men den ovennævnte sag vedrørte et italiensk kreditinstituts absorption af et tysk kreditinstitut. Fra et europæisk synspunkt havde fusionen i den pågældende sag ifølge sagsøgeren ikke nogen indvirkning på det bidragende kreditinstituts deltagelse i finansieringen af SRF. I den foreliggende sag ophørte sagsøgeren derimod med at deltage i finansieringen af SRF.

57 SRB, støttet af Kommissionen, har bestridt denne argumentation.

a) Om ex ante-bidraget for 2018

58 Sagsøgeren har i det væsentlige gjort gældende, at ECB's inddragelse af dennes tilladelse i bidragsperioden, dvs. i 2018, er en omstændighed, som giver ret til en ny beregning pro rata temporis af sagsøgerens ex ante-bidrag for denne periode og følgelig til tilbagebetaling af en del af de betalte beløb i ex ante-bidrag for 2018. Bidragsperioden for denne nye beregning er perioden fra den 1. januar til den 11. juli 2018. Det for meget betalte beløb er på 947 127,55 EUR.

59 I henhold til artikel 2 i forordning nr. 806/2014 finder denne forordning anvendelse på kreditinstitutter, der er etableret i en medlemsstat, som deltager i bankunionen, såsom sagsøgeren. Et kreditinstitut er en virksomhed, hvis aktivitet består i fra offentligheden at tage imod indskud eller

andre midler, der skal tilbagebetales, samt i at yde lån for egen regning, i henhold til artikel 4, stk. 1, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT 2013, L 176, s. 1). Kreditinstitutter skal være meddelt tilladelse for at udøve deres virksomhed, således som det er fastsat i artikel 8, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT 2013, L 176, s. 338).

60 Forordning nr. 806/2014 pålægger hvert institut, der er meddelt tilladelse, og som er etableret i en deltagende medlemsstat, at bidrage til SRF i form af ex ante-bidrag mindst en gang om året. De enkelte institutters individuelle bidrag beregnes pro rata på grundlag af deres passiver (eksklusive kapitalgrundlag) minus dækkede indskud i forhold til de samlede passiver (eksklusive kapitalgrundlag) minus dækkede indskud for alle de institutter, der er meddelt tilladelse på alle de deltagende medlemsstaters område (artikel 70, stk. 1, i forordning nr. 806/2014).

61 Det følger endvidere af artikel 69, stk. 1, i forordning nr. 806/2014 og artikel 4, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63, at den årlige opkrævning af ex ante-bidrag hos kreditinstitutterne blev indført for at sikre, at ved udgangen af en indledende periode på otte år fra den 1. januar 2016 skulle SRF's disponible finansielle midler svare til mindst 1% af de dækkede indskud i alle de kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse i alle de deltagende medlemsstater.

62 For at nå dette mål kræver artikel 4, stk. 1, og artikel 14, stk. 1-3, i delegeret forordning 2015/63 af SRB, at denne beregner forfaldne bidrag på grundlag af regnskabsoplysningerne vedrørende de seneste foreliggende godkendte og attesterede regnskabsaflæggelser inden den 31. december i året forud for bidragsperioden sammen med påtegningen fra revisor eller revisionsfirma.

63 Sagsøgeren har ikke bestridt, at denne den 1. januar 2018 var et kreditinstitut, der var meddelt tilladelse og etableret i en deltagende medlemsstat, og at den dermed skulle bidrage til SRF. Sagsøgeren har ikke gjort gældende, at SRF ved afgørelse SRB/ES/SRF/2018/03 skulle have fejlberegnet størrelsen af kreditinstituttets individuelle bidrag for 2018. Derimod har sagsøgeren gjort gældende, at ECB's inddragelse af dennes tilladelse den 11. juli 2018 fra denne dag udelukker sagsøgeren fra anvendelsesområdet for forordning nr. 806/2014, og at kreditinstituttets ex ante-bidrag for 2018 følgelig på ny skal beregnes pro rata temporis.

64 For at besvare de fortolkningsspørgsmål, der er rejst i den foreliggende sag, og for at bestemme den nøjagtige rækkevidde af artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014 og artikel 12 i delegeret forordning 2015/63, skal der ikke blot tages hensyn til ordlyden, men også til den sammenhæng, hvori bestemmelserne indgår, og de mål, der forfølges med den ordning, som de udgør en del af (jf. i denne retning dom af 7.6.2005, VEMW m.fl., C-17/03, EU:C:2005:362, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis).

1) Om fortolkningen af artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014

65 Hvad for det første angår ordlydsfortolkningen af artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014 skal det erindres, at denne bestemmelse er affattet således:

»De behørigt modtagne bidrag fra hver enhed, jf. artikel 2 [i nævnte forordning, dvs. bl.a. kreditinstitutter såsom sagsøgeren], tilbagebetales ikke til disse enheder.«

66 En ordlydsfortolkning af artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014 synes at bekræfte SRB's standpunkt i den anfægtede afgørelse.

67 Ordlyden af artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014 fremhæver således, at ex ante-bidrag, der er modtaget korrekt og i den rette form, ikke skal tilbagebetales. At der ikke sker tilbagebetaling, udledes uden tvivl af den negering, som lovgiver har anvendt. De anvendte udtryk er utvetydige. Der er ingen henvisning til en mulighed for at justere ex ante-bidrag på grundlag af en månedlig beregning, når et institut mister sin tilladelse i løbet af bidragsperioden.

68 Hvad for det andet angår den sammenhæng, hvor artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014 indgår, bemærkes for det første, at i henhold til artikel 70, stk. 2, i forordning nr. 806/2014 skal SRB hvert år beregne de individuelle bidrag for at sikre, at de bidrag, der skal betales af alle de institutter, der er meddelt tilladelse på alle de deltagende medlemsstaters område, ikke overstiger 12,5% af målniveauet.

69 Der er derfor, ud over det målniveau, der skal være nået ved udgangen af den indledende periode, et årligt loft for bidragsbeløb, der kan opkræves hos institutterne i løbet af et givet år under nævnte indledende periode. Som SRB med rette har fremhævet, er valget af kalenderåret som bidragsperiode for ex ante-bidrag således en konsekvens af lovgivers ønske om at sikre, at den byrde, der pålægges institutterne under den indledende periode, over tid fordeles så jævnt ud som muligt i overensstemmelse med artikel 69, stk. 2, i forordning nr. 806/2014. I modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, er den omstændighed, at ex ante-bidrag er årlige, ikke udtryk for, at de »relaterer sig til« et bestemt år med den konsekvens, at der nødvendigvis skal foretages en justering, når et institut mister sin tilladelse i løbet af året.

70 For det andet skal det dels bemærkes, at de ex ante-bidrag, som forsyner SRF, indsamles fra branchen forud for og uafhængigt af et afviklingsforløb (102. betragtning til forordning nr. 806/2014). Dels kan afviklingsværktøjerne kun anvendes på enheder, som er nødlidende eller forventeligt nødlidende, og kun når det er nødvendigt for at forfølge målet om finansiel stabilitet i almenhedens interesse (artikel 18, stk. 1, i forordning nr. 806/2014; jf. ligeledes 61. betragtning til nævnte forordning). Med andre ord, selv om et institut – som behørigt har betalt sine ex ante-bidrag – er nødlidende eller forventeligt nødlidende, kan en afviklingsforanstaltning kun komme i betragtning, hvis den er nødvendig i almenhedens interesse. Lovgivningen indfører ikke en automatisk forbindelse mellem betalingen af ex ante-bidrag på den ene side og afviklingen af det pågældende institut på den anden side. Som SRB har gjort gældende, er det udelukkende opretholdelsen af almenhedens interesse, og ikke et instituts individuelle interesse, som er den afgørende faktor for brugen af SRF (jf. ligeledes artikel 67, stk. 2, i forordning nr. 806/2014). Det ex ante-bidrag, som et institut betaler for en given periode, giver ikke denne en individuel ret til, at SRF bruges i det tilfælde, hvor dette institut i nævnte periode er nødlidende eller i risiko for at blive det.

71 Et instituts betaling af bidrag til SRF giver ikke sikkerhed for nogen modydelse, men tager i almenhedens interesse sigte på at forsyne SRF med midler indtil det minimumsniveau, som er fastsat af EU-lovgiver med det formål at sikre stabiliteten i det europæiske banksystem.

72 Det følger nemlig af forordning nr. 806/2014, bl.a. artikel 14, artikel 18, artikel 67, stk. 2, og artikel 70 heri samt 19., 100., 102. og 104. betragtning hertil, at den risiko, som SRF dækker, er den risiko, som hele den finansielle sektor udgør for det finansielle systems stabilitet og følgelig for de nationale budgetter. Som det imidlertid fremgår af 100. betragtning til forordning nr. 806/2014, har lovgiver været af den opfattelse, at det bør være den finansielle sektor som helhed, der finansierer stabiliseringen af det finansielle system. I den foreliggende sag er det som aktør i den finansielle sektor pr. den 1. januar 2018, at sagsøgeren betalte sit obligatoriske bidrag til SRF for 2018.

73 Dette er grunden til, at ex ante-bidrag ikke kan anses for at være forsikringspræmier, som kunne betales månedligt og tilbagebetales, hvis det institut, som har betalt dem, mister sin tilladelse i løbet af året, således som sagsøgeren har gjort gældende til støtte for sin argumentation. Af samme grunde kan argumentet om, at et institut, som forsvinder i løbet af et bidragsår, medfører en reduktion af den risiko, der skal dækkes, og følgelig lavere finansieringsbehov for SRF, kun forkastes.

74 Hvad for det tredje angår det formål, der forfølges med forordning nr. 806/2014 og delegeret forordning 2015/63, bemærkes, at den årlige opkrævning af ex ante-bidrag hos kreditinstitutterne blev indført for at sikre, at ved udgangen af en indledende periode på otte år fra den 1. januar 2016 skulle SRF's disponible finansielle midler svare til mindst 1% af de dækkede indskud i alle de kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse i alle de deltagende medlemsstater (jf. præmis 61 ovenfor).

75 Hvis SRB skulle tage hensyn til ændringer i kreditinstitutternes retlige eller finansielle stilling i løbet af en given bidragsperiode, ville det være vanskeligt at foretage en pålidelig og stabil beregning af de bidrag, som de hver især skal betale, og forfølge målet om ved afslutningen af den indledende periode at opnå mindst 1% af de dækkede indskud i alle de kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse på en medlemsstats område, for så vidt som den nye beregning af et givet instituts bidrag nødvendigvis får indflydelse på det beløb, som de øvrige kreditinstitutter skal betale.

76 Henset til tidspunktet for og formålet med opkrævningen af ex ante-bidrag må det konstateres, at i modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, giver et instituts fortabelse af dets tilladelse i løbet af en bidragsperiode ikke en ret for dette institut til en ny beregning pro rata temporis af dets ex ante-bidrag for denne periode og følgelig til tilbagebetaling af en del af det bidrag, der er betalt for denne periode. Det konkluderes således, at SRB ikke har begået en retlig fejl ved at fortolke artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014 således, at bestemmelsen hverken giver mulighed for pro rata temporis at genberegne sagsøgerens ex ante-bidrag for 2018 eller tilbagebetale det angiveligt for meget betalte beløb.

2) Om fortolkningen af artikel 12 i delegeret forordning 2015/63

77 Med hensyn til sagsøgerens argumenter vedrørende artikel 12 i delegeret forordning 2015/63 skal der indledningsvis henvises til ordlyden af denne bestemmelse:

»1. Hvis et institut er et nyligt tilsynsbelagt institut for kun en del af bidragsperioden, fastsættes det delvise bidrag ved at anvende den metodologi, der er anført i afdeling 3, på dets årlige bidrag beregnet under den efterfølgende bidragsperiode ved hensyntagen til det antal fulde måneder af bidragsperioden, for hvilke instituttet er tilsynsbelagt.

2. En ændring af institutters, herunder små institutters, status i løbet af bidragsperioden har ingen konsekvenser for det årlige bidrag, der skal betales i det pågældende år.«

78 I den anfægtede afgørelse fandt SRB, at ECB's inddragelse af et kreditinstituts tilladelse var en ændring af status som omhandlet i artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63. ECB's afgørelse af 11. juli 2018 om at inddrage sagsøgerens tilladelse har derfor ikke indvirkning på det årlige bidragsbeløb, som denne skal betale for 2018.

79 Sagsøgeren har i det væsentlige gjort gældende, at denne bestemmelses ordlyd henviser til »institutters[...] status«, og ikke »status som institut«. Ifølge sagsøgeren forudsætter artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63, at den pågældende enhed forbliver et kreditinstitut, og finder følgelig ikke anvendelse på dennes situation. Sagsøgeren har i sit svar af 12. juni 2020 på et skriftligt spørgsmål fra Retten præciseret og har i retsmødet bekræftet, at ikke alene finder artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63 ikke anvendelse, men nævnte forordnings artikel 12, stk. 1, er heller ikke relevant i den foreliggende sag.

80 Domstolen har i denne henseende i den sag, der gav anledning til dom af 14. november 2019, State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967), med hensyn til begrebet »ændring af status« som omhandlet i artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63 fastslået, at dette begreb med

henblik på anvendelsen af denne delegerede forordning skal anses for et selvstændigt EU-retligt begreb, som skal fortolkes ensartet på samtlige medlemsstaters område (dom af 14.11.2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, præmis 33).

81 Domstolen bemærkede indledningsvis, at udtrykket »ændring af status« kunne omfatte enhver form for ændring af et instituts retlige eller faktiske situation på en sådan måde, at dette kan have indflydelse på anvendelsen af artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63. Denne fortolkning bekræftes af udtrykket »herunder små institutters«, som indikerer, at ændringen af et instituts størrelse, hvilken er relevant med henblik på anvendelsen af bestemmelserne på små institutter, kun udgjorde en af de situationer, der er omhandlet i nævnte bestemmelse (dom af 14.11.2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, præmis 35 og 36).

82 Dernæst præciserede Domstolen, at artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63 generelt omhandlede ændringer, der kan påvirke et tilsynsbelagt institut, mens nævnte delegerede forordnings artikel 12, stk. 1, præciserede beregningsmetoden, der som en undtagelse fandt anvendelse på et institut, som var nyligt tilsynsbelagt for kun en del af bidragsperioden (dom af 14.11.2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, præmis 38). Domstolen fandt således, at artikel 12, stk. 1, i delegeret forordning 2015/63, for så vidt som den indfører en undtagelse til hovedreglen i denne artikels stk. 2, skulle fortolkes strengt og ikke kunne føre til en fortolkning, der rækker ud over det ene tilfælde, som nævnte forordning udtrykkeligt tager sigte på (jf. dom af 14.11.2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, præmis 39 og den deri nævnte retspraksis). Domstolen konkluderede heraf, at en transaktion, som udgjorde en ændring af status som omhandlet i artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63, følgelig ikke i princippet omfattedes af den bidragsberegning som er fastsat i artikel 12, stk. 1, i delegeret forordning 2015/63 (dom af 14.11.2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, præmis 40).

83 Endelig bemærkede Domstolen, at med hensyn til direktiv 2014/59, forordning nr. 806/2014 og delegeret forordning 2015/63 var den årlige opkrævning af ex ante-bidrag hos kreditinstitutterne blevet indført for at sikre, at målniveauet ved udgangen af den indledende periode var nået. Domstolen fandt, at for at gøre det muligt for afviklingsmyndighederne pålideligt at beregne ex ante-bidragene og derved nå det mål, der forfølges med direktiv 2014/59, forordning nr. 806/2014 og med delegeret forordning 2015/63, skulle begrebet »ændring af status« i nævnte delegerede forordnings artikel 12, stk. 2, følgelig forstås bredt (dom af 14.11.2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, præmis 44). Domstolen fastslog, at dette begreb skulle fortolkes således, at det omfattede en transaktion, hvorved et institut i løbet af året ophørte med at være underlagt afviklingsmyndighedens tilsyn som følge af en grænseoverskridende fusion med dets moderselskab som det overtagende selskab, og at denne transaktion følgelig var uden betydning for dette instituts forpligtelse til at betale de samlede almindelige bidrag, der forfalder i det pågældende bidragsår (dom af 14.11.2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, præmis 48).

84 I den foreliggende sag må det af de samme grunde, der er anført i præmis 80-83 ovenfor, fastslås, at ECB's inddragelse af et kreditinstituts tilladelse skal anses for at være en ændring af status som omhandlet i artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63. Hvis en afviklingsmyndighed såsom SRF, således som Domstolen fremhævede i præmis 43 i dom af 14. november 2019, State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967), skulle tage hensyn til ændringer i institutternes retlige eller finansielle stilling i løbet af hele regnskabsåret, kan den vanskeligt foretage en pålidelig beregning af de almindelige bidrag, der forfalder i det efterfølgende år, og følgelig forfølge det mål, der er fastsat i forordning nr. 806/2014, om ved udgangen af den indledende periode at nå mindst 1% af de dækkede indskud i alle de institutter, der er meddelt tilladelse i de deltagende medlemsstater (jf. præmis 60-62 ovenfor). Begrebet »ændring af status« i artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63 skal følgelig forstås således, at det omfatter et instituts ophør af virksomhed på grund af dets fortabelse af tilladelse i løbet af bidragsperioden.

85 Det følger af det ovenstående, at den omstændighed, at en enhed ophører med at udøve sin virksomhed som kreditinstitut i løbet af en bidragsperiode på grund af inddragelse af dens tilladelse, ikke har indvirkning på dens forpligtelse til at betale det fulde ex ante-bidrag, der skal betales for nævnte bidragsperiode. SRB har derfor i denne henseende ikke begået en retlig fejl i den anfægtede afgørelse. Sagsøgeren kan derfor ikke kritisere SRB for ikke pro rata temporis at have genberegnet kreditinstituttets ex ante-bidrag for 2018 og for ikke at have tilbagebetalt det angiveligt for meget betalte beløb.

86 Denne konklusion ændres ikke af den forbindelse, som sagsøgeren søger at etablere mellem begrebet »status« som omhandlet i artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63 og i artikel 7 i delegeret forordning 2017/2361. I modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, kan begrebet »ændring af status« ikke forstås således, at det udelukkende omfatter den situation, hvor et institut går fra en kategori defineret i artikel 4, stk. 1, i delegeret forordning 2017/2361 til en anden. Som Kommissionen med rette har fremhævet, er målet og formålet med delegeret forordning 2015/63 og målet og formålet med delegeret forordning 2017/2361 forskellige. Sidstnævnte forordning vedrører ordningen for bidrag til SRB's administrative udgifter. De bidrag, der reguleres i delegeret forordning 2015/63, er bidrag i almenhedens interesse til SRF, mens de bidrag, der reguleres i delegeret forordning 2017/2361, dækker arbejdsbyrden og hermed forbundne udgifter i forbindelse med en enhed, der henhører under SRF's direkte ansvar (jf. femte betragtning til delegeret forordning 2017/2361).

87 Sagsøgeren har fremført argumenter med henblik på at differentiere mellem den foreliggende sag og den sag, der gav anledning til dom af 14. november 2019, State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967). Sagsøgeren har i denne henseende gjort gældende, at hvis der i denne sag var en »ændring af status«, er det fordi, at den italienske enhed ikke havde forladt den fælles afviklingsmekanisme for kreditinstitutter og visse investeringsselskaber (SRM), men var blevet en filial af et tysk institut. Uden at se bort fra realiteten i disse forskelle må det konstateres, at de er helt uden indflydelse på konklusionen i præmis 84 ovenfor. Udtrykket »ændring af status« omfatter nemlig enhver form for ændring af et instituts retlige eller faktiske situation på en sådan måde, at dette kan have indflydelse på anvendelsen af artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63. Fortabelse af tilladelse udgør dog utvivlsomt en ændring af et kreditinstituts såvel retlige som faktiske situation. Nævnte delegerede forordnings artikel 12, stk. 2, som bestemmer, at en ændring af institutters status ingen konsekvenser har for dette instituts pligt til at betale de årlige almindelige bidrag, der forfalder i det pågældende år, omhandler desuden generelt ændringer, der kan påvirke et tilsynsbelagt institut, mens denne delegerede forordnings artikel 12, stk. 1, præciserer beregningsmetoden, der som en undtagelse finder anvendelse på et institut, som er nyligt tilsynsbelagt for kun en del af bidragsperioden. Eftersom sidstnævnte bestemmelse, for så vidt som den fastsætter en undtagelse til den almindelige regel opstillet i artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63, skal fortolkes strengt og ikke kan føre til en fortolkning, der rækker ud over det ene tilfælde, som nævnte forordning udtrykkeligt tager sigte på, er fortabelse af tilladelse nødvendigvis omfattet af nævnte artikel 12, stk. 2.

88 Sagsøgeren er af den opfattelse, at i modsætning til situationen i den sag, der gav anledning til dom af 14. november 2019, State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967), påvirker den definitive udelukkelse af sagsøgeren fra afviklingsordningen målniveauet. Det er i denne henseende tilstrækkeligt at bemærke, at i lyset af de udtryk, der anvendes af lovgiver i artikel 12 i delegeret forordning 2015/63, har denne besluttet at et instituts ændring af status i løbet af bidragsperioden ikke havde indvirkning på det årlige bidrag, som skal betales for det pågældende år, uafhængigt af de virkninger, som denne ændring kunne have på de dækkede indskud eller målniveauet.

89 Det følger heraf, at artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63 finder anvendelse på sagsøgerens situation. Sidstnævntes argumenter i denne henseende må derfor forkastes.

90 De øvrige argumenter, som sagsøgeren har fremsat, og som behandles nedenfor, ændrer heller ikke ovenstående konklusioner, der drages på grundlag af analysen af artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014 og artikel 12 i delegeret forordning 2015/63.

3) Om de øvrige argumenter fremført af sagsøgeren

91 Sagsøgeren søger med de øvrige argumenter i det væsentlige at godtgøre den angiveligt ugrundede berigelse af SRF, pro rata temporis-karakteren af ex ante-bidrag, og at disse bidrag kan kræves tilbagebetalt. Til støtte for sin argumentation har sagsøgeren påberåbt sig princippet om forbud mod uberettiget berigelse, afgørelse SRB/ES/SRF/2018/03, artikel 17, stk. 3 og 4, i delegeret forordning 2015/63 og artikel 7, stk. 3, i gennemførelsesforordning 2015/81.

i) Om den angiveligt ugrundede berigelse af SRF

92 Sagsøgeren har gjort gældende, at artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014, navnlig udtrykket »behørigt modtagne bidrag«, skal fortolkes i lyset af princippet om forbud mod uberettiget berigelse. Ifølge sagsøgeren har enhver betaling en grund og tjener et formål og kan følgelig tilbagebetales, hvis denne grund forsvinder, eller hvis dette formål ikke opnås. Dette betyder i det foreliggende tilfælde, at ex ante-bidragene skal genberegnes på grundlag af den periode, hvor et institut faktisk har været underlagt tilsyn, idet SRF i modsat fald opnår en ugrundet berigelse.

93 Det bemærkes, at en sag med påstand om tilbagebetaling som følge af en ugrundet berigelse kræver – for at kunne blive behandlet – bevis for en berigelse uden gyldigt retsgrundlag og et tab for sagsøgeren, der er forbundet med nævnte berigelse (jf. i denne retning dom af 28.7.2011, Agrana Zucker, C-309/10, EU:C:2011:531, præmis 53).

94 Det er i den foreliggende sag ubestridt, at retsgrundlaget for den anfægtede afgørelse udgjordes af artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014 og artikel 12 i delegeret forordning 2015/63. Det følger endvidere af konstateringerne i præmis 65-76 ovenfor, og således som SRB fandt i den anfægtede afgørelse, at anvendelsen af de nævnte bestemmelser ikke kunne føre til en ny beregning af sagsøgerens ex ante-bidrag for 2018 og således til tilbagebetaling af en del af det betalte beløb herfor.

95 Det bemærkes imidlertid, at sagsøgeren ikke har rejst tvivl om retsgrundlaget for SRF's berigelse, som følger af den anfægtede afgørelse. Sagsøgerens processkrifter indeholder således ikke, hverken eksplicit eller implicit, nogen ulovlighedsindsigelse vedrørende artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014 og artikel 12 i delegeret forordning 2015/63.

96 Det må derfor fastslås, at SRB's afslag på tilbagebetaling hviler på et gyldigt retsgrundlag og kan ikke udgøre en ugrundet berigelse. Under disse omstændigheder må sagsøgerens argument vedrørende en angivelig ugrundet berigelse af SRF forkastes.

ii) Om argumenterne vedrørende tilsidesættelse af afgørelse SRB/ES/SRF/2018/03

97 Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse tilsidesætter afgørelse SRB/ES/SRF/2018/03, idet SRB i sidstnævnte afgørelse udtrykkeligt anerkendte pro rata temporis-karakteren af ex ante-bidrag, og at de kan kræves tilbagebetalt. Navnlig har sagsøgeren fremhævet nævnte afgørelses punkt 39 og 40.

98 Det bemærkes i denne henseende, at i henhold til fast retspraksis kan en bestemt praksis på området, som følges i en EU-institution, et EU-organ, -kontor eller -agentur, ikke tillægges større betydning end traktatens bestemmelser eller bestemmelser, der er vedtaget i henhold til traktaten (jf. i denne retning dom af 23.2.1988, Det Forenede Kongerige mod Rådet, 68/86, EU:C:1988:85, præmis 24, og af 9.8.1994, Frankrig mod Kommissionen, C-327/91, EU:C:1994:305, præmis 36). Det følger heraf, at en afgørelse fra SRB ikke kan have som konsekvens, at indholdet af de lovbestemmelser, der finder anvendelse i den foreliggende sag, ændres.

99 De af sagsøgerens argumenter, der søger at godtgøre, at SRB selv i afgørelse SRB/ES/SRF/2018/03 har anerkendt pro rata temporis-karakteren af ex ante-bidrag, og at de kan kræves tilbagebetalt, er derfor uvirksomme.

100 Disse argumenter er under alle omstændigheder også ugrundede. Det skal indledningsvis bemærkes, at den lettiske afviklingsmyndighed i henhold til artikel 103 i direktiv 2014/59 har fastsat og opkrævet sagsøgerens ex ante-bidrag for 2015. Dette bidrag er blevet overført til SRF i medfør af den mellemstatslige aftales artikel 3, stk. 3. Dernæst skal det bemærkes, at målniveauet principielt skal være nået ved udgangen af en periode på otte år. Endelig er der i denne periode to elementer, der er en betingelse for beregningen af hvert instituts individuelle bidrag: for det første et årligt loft (det samlede beløb af opkrævningerne må ikke overstige 12,5% af målniveauet for SRF pr. år) og for det andet forpligtelsen til at lade bidrag opkrævet i henhold til direktiv 2014/59 indgå i beregningen af de individuelle bidrag ved at fratrække de førstnævnte bidrag i det beløb, som hvert institut skal betale. For at opfylde denne forpligtelse, som er fastsat i artikel 8, stk. 2, i gennemførelsesforordning 2015/81, tager SRB hensyn til de bidrag, som de deltagende medlemsstater har opkrævet, ved lineært at fratrække dem i det beløb, som hvert institut skal betale. Ved beregningen af sagsøgerens ex ante-bidrag for 2018 blev f.eks. en ottendedel af det beløb, som sagsøgeren havde betalt for 2015, fratrukket det beløb, som denne skulle betale i ex ante-bidrag for 2018.

101 Den omstændighed, at en sådan fratrækning ifølge punkt 40 i afgørelse SRB/ES/SRF/2018/03 kan føre til et negativt individuelt bidrag, og at det tilsvarende beløb følgelig udbetales til det pågældende institut, er i modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, udelukkende resultatet af de ovennævnte faktorer. I modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, er der hverken tale om SRB's anerkendelse af pro rata temporis-karakteren af ex ante-bidrag eller af, at de kan kræves tilbagebetalt (jf. ligeledes præmis 127 nedenfor).

102 På samme måde kan punkt 39 i afgørelse SRB/ES/SRF/2018/03, som sagsøgeren har påberåbt sig, ikke understøtte dennes argumentation. Ifølge dette punkt gælder, at hvis et institut i løbet af den indledende periode mister sin banklicens som følge af en fusion, gives den fratrukne andel, der er fastsat i artikel 8, stk. 2, i gennemførelsesforordning 2015/81, ganske vist til det overtagende institut, som er resultatet af fusionen. For at dette kan ske, præciserer punkt 39 imidlertid, at det overtagende institut fortsat skal betale ex ante-bidrag til SRF. Denne situation adskiller sig derfor fra sagsøgerens situation i den foreliggende sag.

103 Klagepunktet om en tilsidesættelse af denne afgørelse skal følgelig forkastes som uvirksomt og under alle omstændigheder som ugrundet.

iii) Om argumenterne vedrørende tilsidesættelse af artikel 17 i delegeret forordning 2015/63

104 Sagsøgeren har gjort gældende, at artikel 17, stk. 3 og 4, i delegeret forordning 2015/63 viser, at ethvert bidrag kan være genstand for efterfølgende justeringer.

105 Det bemærkes indledningsvis, at disse bestemmelser, som sagsøgeren støtter sig på, er affattet således:

»3. Hvis de oplysninger, som institutterne har indgivet til afviklingsmyndigheden, er omfattet af tilpasninger eller revisioner, justerer afviklingsmyndigheden det årlige bidrag i overensstemmelse med de ajourførte oplysninger efter beregning af det pågældende instituts årlige bidrag for den følgende bidragsperiode.

4. Forskelle mellem det årlige bidrag, der er beregnet og betalt på grundlag af de oplysninger, som er omfattet af tilpasninger eller revisioner, og det årlige bidrag, som skulle have været betalt som følge af justeringen af det årlige bidrag, indregnes i det årlige bidragsbeløb, der er skyldigt for den følgende bidragsperiode. Justeringen foretages ved at nedsætte eller hæve bidragene for den følgende bidragsperiode.«

106 Dernæst skal der mindes om den sammenhæng, som denne bestemmelse indgår i. Institutterne skal indberette alle de oplysninger, der er omhandlet i artikel 14 i delegeret forordning 2015/63, inden for de i nævnte artikel fastsatte frister. Disse oplysninger vedrører regnskabsåret i året forud for bidragsperioden. I den foreliggende sag har sagsøgeren ikke gjort gældende, at de oplysninger, som denne indberettede i henhold til artikel 14 i delegeret forordning 2015/63 for bidragsperioden 2018 (eller for enhver anden bidragsperiode), var omfattet af senere tilpasninger eller revisioner. Sagsøgeren har derimod gjort gældende, at »de oplysninger, som et institut indberetter, kan vise sig at være af foreløbig karakter«, »idet det ikke er klart, at instituttet vil fortsætte sin virksomhed i løbet af det pågældende år, bl.a. når instituttet påtænker igen at operere under sin banklicens og ophøre med at udøve virksomhed som kreditinstitut på et givet tidspunkt i et år, uden at den præcise dato herfor endnu er fastlagt«. Sagsøgeren har således af artikel 17 i delegeret forordning 2015/63 udledt, at ethvert bidrag kan være genstand for større efterfølgende justeringer, hvad enten dette skyldes en ændring af omstændighederne i forhold til det forudgående år eller en ny beregning af et tidligere bidrag.

107 Denne fortolkning, som sagsøgeren har foreslået, af artikel 17 i delegeret forordning 2015/63 støttes imidlertid ikke af ordlyden af denne bestemmelse. Sagsøgerens aktionærers afgørelse om at likvidere denne og følgerne heraf kan hverken sidestilles eller sammenlignes med regnskabsmæssige tilpasninger eller revisioner, som omfattes af de oplysninger, der er omhandlet i artikel 14 i delegeret forordning 2015/63. Artikel 17, stk. 3 og 4, i delegeret forordning 2015/63 præciserer, at hensyntagen til de ajourførte oplysninger gøres »for den følgende bidragsperiode«. Denne bestemmelse vedrører derfor ikke situationer, såsom sagsøgerens situation, hvor et institut udgår af afviklingsordningen.

108 Endelig er en læsning af artikel 17 i delegeret forordning 2015/63 i den retning, som sagsøgeren har gjort gældende, i strid med artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014 og artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63, således som disse er fortolket ovenfor.

109 Sagsøgeren kan følgelig ikke med føje påberåbe sig artikel 17 i delegeret forordning 2015/63, hverken til godtgørelse af pro rata temporis-karakteren af ex ante-bidrag eller til støtte for sin anmodning om en ny beregning af sit ex ante-bidrag for 2018 og tilbagebetaling af en del heraf. Sagsøgerens argumentation i denne henseende må derfor forkastes.

iv) Om argumenterne vedrørende tilsidesættelse af artikel 7, stk. 3, i gennemførelsesforordning 2015/81

110 Sagsøgeren har i sine bemærkninger indgivet den 29. juni 2020 og i retsmødet gjort gældende, at det ville være udtryk for en anomali, hvis et instituts uigenkaldelige betalingsforpligtelser, som ikke er omfattet af anvendelsesområdet for forordning nr. 806/2014, i henhold til artikel 7, stk. 3, i gennemførelsesforordning 2015/81 kunne annulleres, og sikkerhedsstillelse, der dækker disse forpligtelser, kunne tilbagebetales, men at bidrag, som betales kontant som i det foreliggende tilfælde, ikke kan tilbagebetales.

111 Det må i denne henseende bemærkes, at specifikke bestemmelser regulerer de uigenkaldelige betalingsforpligtelser, som, således som det præciseres i artikel 70, stk. 3, i forordning nr. 806/2014, ikke må overstige 30% af den samlede sum af årlige bidrag opkrævet i henhold til denne artikel. Disse forpligtelser er af en anden art end ex ante-bidrag, hvorfor EU-lovgiver har fundet det nødvendigt at underlægge dem en særlig ordning. Den omstændighed, at artikel 7, stk. 3, i gennemførelsesforordning 2015/81 kun vedrører de nævnte forpligtelser, idet ex ante-bidrag udelukkes, viser i denne henseende

EU-lovgivers ønske om ikke at underlægge de sidstnævnte den regel, der er fastsat i denne bestemmelse. Der er derfor ikke grundlag for at anvende artikel 7, stk. 3, i gennemførelsesforordning 2015/81 analogt på bidrag som omhandlet i artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014, som sagsøgeren i det væsentlige har gjort gældende. Sagsøgerens argument støttet på artikel 7, stk. 3, i gennemførelsesforordning 2015/81 skal derfor forkastes.

b) Om ex ante-bidraget for 2015

112 Sagsøgeren har i det væsentlige gjort gældende, at SRB, for så vidt som SRB under hele den indledende periode, når SRB beregner et instituts individuelle bidrag, fra det beløb, som dette institut skal betale, skal fratrække de bidrag for 2015, der er fastsat og opkrævet af instituttets medlemsstat, skal, når et institut mister sin tilladelse i løbet af nævnte periode, tilbagebetale den resterende saldo af det ex ante-bidrag, som det betalte for 2015, til instituttet. Dette saldobeløb var for sagsøgerens vedkommende på 836 320,40 EUR.

113 Sagsøgeren har ikke bestridt, at denne på daværende tidspunkt skulle betale det af finans- og kapitalmarkedskommissionen fastsatte beløb. Sagsøgeren har derimod gjort gældende, at for så vidt som en ottendedel af det beløb, der betaltes i ex ante-bidrag for 2015, blev fratrukket hvert af kreditinstituttets årlige bidrag til SRF, er bidragene for 2015 i realiteten »forudbetalinger for SRF's første otte år«. Sagsøgeren har anført, at eftersom denne ikke er omfattet af anvendelsesområdet for forordning nr. 806/2014 for perioden 2019-2023 som følge af inddragelsen af dennes tilladelse, skal de resterende fem ottendedele af disse »forudbetalinger« tilbagebetales.

114 I den anfægtede afgørelse anførte SRB, at de bidrag, der opkrævedes af medlemsstaterne for 2015, var blevet overført til SRF i medfør af den mellemstatslige aftales artikel 3, stk. 3. Ifølge denne afgørelse har enheder, der har betalt ex ante-bidrag for 2015, og hvis tilladelse efterfølgende er blevet inddraget, ikke ret til en tilbagebetaling af disse bidrag, således som det følger af artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014.

115 I denne henseende bemærkes, at oprettelsen i 2015 af de nationale afviklingsfonde, således som fastsat ved direktiv 2014/59 og delegeret forordning 2015/63, var kombineret med indførelsen af en fælles afviklingsfond i løbet af 2016 mellem de medlemsstater, som er med i bankunionen, på grundlag af forordning nr. 806/2014, der har til formål gradvist at udskifte de nationale afviklingsfonde.

116 I denne sammenhæng skulle medlemsstaterne i første omgang i henhold til artikel 130, stk. 1, i direktiv 2014/59 opkræve ex ante-bidrag hos institutter, som er meddelt tilladelse på deres områder, fra den 1. januar 2015. Med henblik herpå skulle medlemsstaterne sikre, at pligten til at betale ex ante-bidragene kunne håndhæves efter deres nationale ret, og at forfaldne bidrag blev betalt fuldt ud (artikel 103, stk. 4, i direktiv 2014/59).

117 I anden omgang blev de bidrag, der således var opkrævet af medlemsstaterne inden den mellemstatslige aftales anvendelsesdato, dvs. den 1. januar 2016, overført til SRF i overensstemmelse med denne aftales artikel 3. Efter deres overførsel sondres der ikke i SRF mellem bidrag på grundlag af året eller det retsgrundlag, i medfør af hvilket de er blevet indsamlet. Bidrag for 2015 og bidrag for de efterfølgende år lægges sammen i nævnte fond, hvor de smelter sammen.

118 I den foreliggende sag fremgår det af sagsakterne, at det bidrag, som sagsøgeren anmoder om delvis tilbagebetaling af, er det ex ante-bidrag, som denne betalte for 2015, og hvis beløb blev fastsat af den lettiske afviklingsmyndighed i henhold til artikel 103 i direktiv 2014/59.

119 I denne forbindelse bestemmer artikel 8, stk. 2, i gennemførelsesforordning 2015/81, med overskriften »Specifikke tilpasninger i den indledende periode«, følgende:

»I den indledende periode tager [SRB], når den beregner hvert instituts individuelle bidrag, hensyn til de bidrag, der er opkrævet af de deltagende medlemsstater i overensstemmelse med artikel 103 og 104 i direktiv 2014/59/EU, og som er overført til [SRF] i medfør af artikel 3, stk. 3, i [den mellemstatslige aftale], ved at fratrække dem i det beløb, som hvert institut skal betale.«

120 Det må konstateres, at hverken ordlyden eller den sammenhæng, som denne bestemmelse indgår i, kan støtte sagsøgerens argumentation.

121 Denne bestemmelse nævner således ikke noget om en ret til tilbagebetaling af bidrag for 2015, såfremt et institut udgår af afviklingsordningen i løbet af den indledende periode (2016-2023). Artikel 8, stk. 2, i gennemførelsesforordning 2015/81 indeholder heller ikke bestemmelse om, at bidrag for 2015 er »forudbetalinger for SRF's første otte år«.

122 Hvad angår den sammenhæng, som denne bestemmelse indgår i, er formålet med gennemførelsesforordning 2015/81, således som SRB har fremhævet, at præcisere betingelserne for beregning af bidrag for hvert kreditinstitut (artikel 1 i gennemførelsesforordning 2015/81).

123 Denne forordning finder anvendelse på de institutter, hvorfra der opkræves bidrag i overensstemmelse med artikel 70 i forordning nr. 806/2014 (artikel 2 i gennemførelsesforordning 2015/81). Hvad angår artikel 8 i gennemførelsesforordning 2015/81 specificerer denne bestemmelse den tilpassede metode til beregning af årlige bidrag, som i den indledende periode finder anvendelse som undtagelse. Sjette betragtning til gennemførelsesforordning 2015/81 præciserer i denne henseende, at den fratrækning, der er fastsat i denne forordnings artikel 8, stk. 2, har til formål at lade beløb overført i overensstemmelse med den mellemstatslige aftales artikel 3, stk. 3, »indgå« i beregningen af individuelle bidrag. Når et institut mister sin tilladelse, skal det ikke længere betale bidrag i henhold til artikel 70 i forordning nr. 806/2014 for fremtiden og er derfor ikke længere berørt af den beregningsmetode, som er fastsat i artikel 8 i gennemførelsesforordning 2015/81. I denne henseende fastsætter artikel 8, stk. 2, i gennemførelsesforordning 2015/81, at fratrækningen finder anvendelse på »det beløb, som hvert institut skal betale«. Således som SRB og Kommissionen med rette har anført, finder denne fratrækning kun sted, så længe der består en bidragspligt.

124 Endvidere præciserer 12. betragtning til den mellemstatslige aftale, at overførsel af bidrag for 2015 til SRF havde til formål at styrke den finansielle kapacitet hos denne fond fra dens oprettelse. Den fratrækning, som er fastsat i artikel 8, stk. 2, i gennemførelsesforordning 2015/81, giver således SRF mulighed for allerede fra første halvår efter dens ikrafttræden at råde over ressourcer svarende til to annuiteter, samtidig med at det sikres, at overførsel af beløb opkrævet i 2015 til denne fond ikke skaber ubalance mellem de pågældende institutter med hensyn til fordelingen af den finansielle byrde.

125 Som SRB har gjort gældende, afspejler artikel 8, stk. 2, i gennemførelsesforordning 2015/81 således den gradvise overgang fra en national mekanisme til en fælles europæisk gensidig mekanisme og nødvendigheden i at sikre SRM's effektivitet så hurtigt som muligt.

126 Henset til det ovenstående fremgår det ikke af nogen af de relevante tekster, bl.a. artikel 8, stk. 2, i gennemførelsesforordning 2015/81, at bidrag for 2015, således som sagsøgeren har gjort gældende, er »forudbetalinger for SRF's første otte år«, og at de derfor skal tilbagebetales, når et institut udgår fra anvendelsesområdet for forordning nr. 806/2014.

127 Det kan ganske vist ikke udelukkes, at beregningen af et instituts årlige bidrag for f.eks. 2018, som følge af fratrækningen af bidraget for 2015 kan føre til et negativt beløb og tilbagebetaling af det tilsvarende beløb til dette institut. Der er imidlertid ikke tale om en tilbagebetaling i den forstand, som sagsøgeren har gjort gældende, baseret på princippet om pro rata temporis. Nævnte beregning er nemlig ikke

andet end en matematisk udregning, som foretages for at fastsætte beløbet af nævnte instituts årlige bidrag for 2018, et beløb, som kan være negativt, hvis den del af bidraget for 2015, som skal fratrækkes, er højere end det beregnede bidrag for 2018. Det beløb, som i dette tilfælde udbetales til instituttet, er derfor alene resultatet af denne beregning. Konkret overfører den nationale afviklingsmyndighed på tidspunktet for opkrævning af ex ante-bidrag for 2018 en del af de beløb, der er opkrævet hos andre institutter, til institutter, hvis årlige bidragsbeløb, fratrukket bidraget for 2015, er negativt. I modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, underbygger punkt 40 i afgørelse SRB/ES/SRF/2018/03, som netop nævner denne situation, dermed heller ikke den argumentation, som sagsøgeren har støttet sin anmodning om delvis tilbagebetaling af sit ex ante-bidrag for 2015 på. Dette er ligeledes tilfældet med punkt 39 i afgørelse SRB/ES/SRF/2018/03 af de grunde, der allerede er redegjort for i præmis 98 ovenfor.

128 Selv om beløbet for bidrag for 2015 er blevet fastsat af de nationale afviklingsmyndigheder ifølge direktiv 2014/59, skal disse bidrag endvidere anses for bidrag til SRF på samme grundlag som dem, der beregnes af SRB ifølge artikel 70 i forordning nr. 806/2014. Som anført ovenfor i præmis 177 lægges bidrag, når først de er overført, sammen i SRF og smelter sammen. Det skal derfor, i lighed med SRB i den anfægtede afgørelse, fastslås, at artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014, hvorefter de behørigt modtagne bidrag ikke tilbagebetales, finder anvendelse.

129 Idet sagsøgeren ikke har bestridt, at denne korrekt har betalt sit ex ante-bidrag for 2015, kunne SRB med hensyn til artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014, og henset til alt det ovenstående, derfor fastslå, således som denne afviklingsinstans gjorde, at den ikke var i stand til at foretage den anmodede tilbagebetaling.

c) Konklusion

130 Det fremgår af behandlingen af de fem første anbringender, som sagsøgeren har fremført, at SRB ikke begik en retlig fejl ved at fastslå, at ECB's inddragelse af et instituts tilladelse i løbet af bidragsperioden ikke var en omstændighed, som gav dette institut ret til en ny pro rata temporis-beregning af sit ex ante-bidrag for denne periode, og ved følgelig at bestemme ikke at tilbagebetale sagsøgeren en del af det beløb, som denne havde betalt i ex ante-bidrag for 2018. Tilsvarende har SRB ikke begået en retlig fejl ved at fastslå, at ECB's inddragelse af et instituts tilladelse i den indledende periode ikke var en omstændighed, som gav dette institut ret til tilbagebetaling af den resterende saldo af sit ex ante-bidrag for 2015.

131 Under disse omstændigheder må de fem første anbringender, som sagsøgeren har fremført, forkastes.

3. Om det sjette anbringende vedrørende tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet og af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning

132 Under det sjette anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at i henhold til retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning kan SRB kun pålægge institutter en byrde på betingelse af, at lovgivningen klart bestemmer, at en sådan byrde er at pålægge. Endvidere findes der ingen bestemmelser, som udtrykkeligt fastsætter, at bidragene kan tilbageholdes, når en enhed ophører med at være et tilsynsbelagt institut i løbet af en bidragsperiode. En upartisk og objektiv iagttager vil ikke forvente, at bidragene således tilbageholdes. Sagsøgeren har derfor kritiseret SRB for aldrig at have underrettet de pågældende institutter om dens fortolkning af nævnte lovgivning.

133 SRB, støttet af Kommissionen, har bestridt denne argumentation.

134 Det bemærkes, at retssikkerhedsprincippet ifølge fast retspraksis kræver, at retsregler skal være klare og præcise, for at borgerne ikke skal være i tvivl om deres rettigheder og pligter, og deres anvendelse skal være forudsigelig for borgerne (jf. i denne retning dom af 14.4.2005, Belgien mod Kommissionen, C-110/03, EU:C:2005:223, præmis 30, og af 12.12.2013, Test Claimants in the Franked Investment Income Group Litigation, C-362/12, EU:C:2013:834, præmis 44).

135 Retten til at påberåbe sig princippet om beskyttelse af den berettigede forventning er endvidere betinget af, at tre betingelser er opfyldt. For det første, at præcise, ubetingede og samstemmende forsikringer, der hidrører fra en pålidelig kilde med den nødvendige bemyndigelse, er fremsat af en myndighed over for parten. For det andet, at disse forsikringer er af en sådan art, at de er egnede til at skabe en berettiget forventning hos den, til hvem de er rettet. For det tredje skal forsikringerne være i overensstemmelse med gældende regler (jf. dom af 9.9.2011, Deltafina mod Kommissionen, T-12/06, EU:T:2011:441, præmis 190 og den deri nævnte retspraksis).

136 I henhold til artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014 tilbagebetales behørigt modtagne bidrag ikke. Denne bestemmelse er klar og præcis og indeholder ikke nogen undtagelse eller mitigering. Den omstændighed, at den ikke indeholder en præcisering med hensyn til sit anvendelsesområde, viser, at den finder universel anvendelse. Bestemmelsen giver således borgerne mulighed for utvetydigt at kende deres rettigheder og pligter, idet dens anvendelse er forudsigelig for disse sidstnævnte.

137 I modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, var afgørelsen fra SRB om ikke at tilbagebetale sagsøgeren dennes korrekt betalte ex ante-bidrag, henset til ovenstående betragtninger, ikke uforudseelig. SRB kan derfor ikke kritiseres for ikke på forhånd at have underrettet de pågældende institutter om sin fortolkning af de relevante bestemmelser, uanset om der er tale om bidrag betalt for 2015 eller bidrag betalt for hvert af årene i den indledende periode.

138 Den blotte omstændighed, at artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014 ikke udtrykkeligt præciserer, at denne bestemmelse finder anvendelse på sagsøgerens særlige situation, udgør desuden ikke i henhold til retspraksis en præcis forsikring fra administrationen, der kunne give anledning til en berettiget forventning om, at sagsøgeren ville få tilbagebetalt sine bidrag. En læsning af afgørelse SRB/ES/SRF/2018/03 viser i øvrigt, i modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, at SRB ikke har anerkendt, at ex ante-bidrag kan kræves tilbagebetalt. Selv om den gjorde det, ville dette være i strid med de gældende normer, og sagsøgeren kan derfor ikke påberåbe sig princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

139 Det sjette anbringende vedrørende tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet og af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning skal derfor forkastes.

4. Om det syvende anbringende vedrørende tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet

140 Sagsøgeren har generelt gjort gældende, at enhver anden foranstaltning end en pro rata temporis-tilbagebetaling af beløb betalt i ex ante-bidrag til det institut, hvis tilladelse er blevet inddraget, er uforholdsmæssig. Navnlig har sagsøgeren anført, at bidragsbeløbet skal være proportionalt med de risici, der er forbundet med det pågældende institut. Sagsøgeren har fremhævet to situationer: for det første den situation, hvor SRB tilbageholder et instituts fulde årlige bidrag, selv om dette institut ophører med at være et institut efter den første måned eller den første dag i året, og for det andet den situation, hvor SRB modtager næsten dobbelt så høje bidrag, fordi et institut har overført sine aktiviteter til en anden enhed i begyndelsen af året med det resultat, at det ophører med at være et institut, mens denne anden enhed bliver et institut. Den omstændighed, at institutter, der vil kunne blive genstand for en insolvensbehandling, nemlig institutter, over for hvilke SRB har besluttet ikke at vedtage en afviklingsforanstaltning, pålægges en så tung byrde, forværrer ifølge sagsøgeren de negative konsekvenser af deres konkurs.

141 SRB, støttet af Kommissionen, har bestridt denne argumentation.

142 Ifølge fast retspraksis kræver proportionalitetsprincippet, der hører til EU-rettens almindelige retsgrundsætninger, at EU-institutionernes retsakter skal være egnede til at nå de legitime mål, der forfølges med den omhandlede lovgivning, og ikke må gå ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål, hvorved det forudsættes, at såfremt det er muligt at vælge mellem flere egnede foranstaltninger, skal den mindst indgribende foranstaltning vælges, og de forvoldte ulemper må ikke være uforholdsmæssige i forhold til de tilsigtede mål (jf. dom af 4.5.2016, Philip Morris Brands m.fl., C-547/14, EU:C:2016:325, præmis 165 og den deri nævnte retspraksis).

143 Det bemærkes, at formålet med den årlige opkrævning af ex ante-bidrag hos kreditinstitutterne, således som det er fastsat i forordning nr. 806/2014, er at sikre, at SRF's disponible finansielle midler ved udgangen af en indledende periode på otte år svarer til mindst 1% af de dækkede indskud i alle de kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse i alle de deltagende medlemsstater.

144 Med henblik herpå, og således som Domstolen har bemærket, er ex ante-bidrag »planlagte«: Hvert år beregnes de på grundlag af regnskabsoplysningerne vedrørende de seneste foreliggende godkendte og attesterede regnskabsaflæggelser inden den 31. december i året forud for bidragsperioden og opkræves for bidragskalenderåret (dom af 14.11.2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, præmis 63). Den eneste undtagelse angår nyligt – for kun en del af bidragsperioden – tilsynsbelagte institutter. I så fald opkræves det delvise bidrag det efterfølgende bidragskalenderår foruden det bidrag, der skal betales for nævnte år (artikel 12, stk. 1, i delegeret forordning 2015/63).

145 Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt den anfægtede afgørelse er nødvendig for at opnå det legitime formål, der forfølges, må det konstateres, at en vis stabilitet i SRF's ressourcer er afgørende for, at disse ressourcer gradvist kan øges, indtil 1% af indskud opnås ved udgangen af den indledende periode. Hvis SRB skal tage hensyn til ændringer i institutternes retlige eller finansielle stilling i løbet af hele regnskabsåret og foretage tilbagebetalinger i det efterfølgende bidragskalenderår, ville det være vanskeligt for SRF at opnå det målniveau, der er fastsat i forordning nr. 806/2014. Domstolen har i øvrigt fremhævet betydningen af at lette de nationale afviklingsmyndigheders beregning af de årlige bidrag for at nå det mål, der forfølges med direktiv 2014/59, med forordning nr. 806/2014 og med delegeret forordning 2015/63 (dom af 14.11.2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, præmis 44 og 45). Den anfægtede afgørelse er derfor nødvendig, henset til det legitime mål, der forfølges.

146 Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt den anfægtede afgørelse går ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dette legitime mål, må det konstateres, at der, henset til artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014 og artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63, ikke fandtes noget alternativ, der gør muligt at nå dette mål på en mindre indgribende måde. En justering af det bidrag, som et institut, hvis tilladelse er blevet inddraget i løbet af året, skal betale, således som sagsøgeren har foreslået, er endvidere ikke lige så effektiv med hensyn til at nå det mål, der er redegjort for i præmis 143 ovenfor, for så vidt som den fratager SRF den nødvendige stabilitet for, at dens ressourcer gradvist kan øges indtil det krævede niveau.

147 Det skal endvidere bemærkes, at artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014 og artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63 ikke giver nogen mulighed eller skønsmargen med hensyn til tilbagebetaling af behørigt betalte bidrag. Sagsøgeren har imidlertid ikke rejst nogen ulovlighedsindsigelse mod disse bestemmelser.

148 Under disse omstændigheder må det fastslås, at den anfægtede afgørelse ikke er uforholdsmæssig, idet den ikke går ud over, hvad der er nødvendigt for at nå den pågældende lovgivnings legitime mål.

149 Denne konklusion ændres ikke af sagsøgerens øvrige argumenter.

150 Med hensyn til argumenterne om sammenhængen mellem de obligatoriske bidrag og de risici, der dækkes af SRF, bemærkes, at lovgivningen tager hensyn til den risiko, der er forbundet med et kreditinstituts virksomhed, ved beregningen af bidragsbeløbet (artikel 70, stk. 2, i forordning nr. 806/2014), uden dog at etablere en forbindelse mellem dette beløb og antallet af måneder, i løbet af hvilke systemet løber en sådan risiko, med undtagelse af nyligt tilsynsbelagte institutter. Sagsøgerens argumenter i denne henseende må derfor forkastes.

151 Hvad angår den situation, som sagsøgeren har påberåbt sig, hvor SRB beholder et instituts fulde årlige bidrag, selv om dette institut ophører med at være et institut efter den første måned eller den første dag i året, skal det i den foreliggende sag bemærkes, at afgørelse SRB/ES/SRF/2018/03 blev vedtaget den 12. april 2018, at finans- og kapitalmarkedskommissionen den 27. april 2018 meddelte sagsøgeren dennes bidragsbeløb, og at inddragelsen af sidstnævntes tilladelse fandt sted den 11. juli 2018. Den situation, som sagsøgeren har påberåbt sig, er således af rent hypotetisk karakter og kan ikke vurderes ud fra oplysningerne i den foreliggende sag. Dette argument må derfor forkastes.

152 Hvad angår den situation, som sagsøgeren har påberåbt sig, hvor SRB modtager næsten dobbelt så høje bidrag, fordi et institut har overført sine aktiviteter til en anden enhed i begyndelsen af året med det resultat, at det ophører med at være et institut, mens denne anden enhed bliver et institut, må det fastslås, at denne argumentation ikke er tilstrækkelig underbygget til, at Retten kan give en besvarelse heraf. Sagsøgeren har begrænset sig til at nævne denne situation, som denne selv i stævningens punkt 23 kvalificerer som hypotetisk, uden at angive dens relevans for løsningen af den foreliggende tvist. Beregningen af ex ante-bidrag er imidlertid baseret på oplysningerne fra det foregående regnskabsår i henhold til artikel 14, stk. 1 og 4, i delegeret forordning 2015/63, med andre ord, en enhed, som i 2018 bliver et institut, vil få sit bidrag beregnet på grundlag af 2017. Sagsøgeren er ikke fremkommet med nogen oplysninger, herunder i replikken, der gør det muligt at forstå, om dennes eksempel tog hensyn til denne bestemmelse eller andre bestemmelser, der eventuelt finder anvendelse på en sådan situation. Dette argument opfylder ikke de mindstekrav, der er fastsat i procesreglementets artikel 76, og skal afvises, da det ikke er nærmere præciseret.

153 Med hensyn til sagsøgerens argumenter om de negative konsekvenser af den anfægtede afgørelse for de institutter, der kan gøres til genstand for en insolvensbehandling, må det konstateres, at disse argumenter hviler på en idé om, at den pågældende enhed fratages et aktiv i tilfælde af manglende tilbagebetaling. For så vidt som ex ante-bidragene ikke er »forudbetalinger«, og hvor et instituts fortabelse af dets tilladelse i løbet af bidragsåret ikke giver nogen ret til tilbagebetaling af instituttets årlige bidrag, har sagsøgeren imidlertid ikke godtgjort, at der består et aktiv, som en enhed kan fratages. Disse argumenter må følgelig forkastes.

154 Henset til det ovenstående må det syvende anbringende om tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet forkastes.

5. Om det tiende anbringende om tilsidesættelse af chartrets artikel 16 og 17

155 Under det tiende anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at dennes rettigheder med hensyn til »ikke-anvendte ex ante-bidrag« udgør en ejendomsret på samme måde som likviditetsreserver, der opbevares i en centralbank. Dette fremgår særligt klart med hensyn til ex ante-bidrag for de første otte år af SRF's eksistens. Sagsøgeren har gjort gældende, at fratagelsen af dennes ejendomsret ikke var fastsat ved lov og ikke var begrundet i almenhedens interesse. SRB har heller ikke tilbudt nogen form for kompensation. SRB's tilbageholdelse af de samlede betalte bidrag, på trods af instituttets fortabelse af dets tilladelse, udgør i øvrigt en begrænsning af sagsøgerens ret til at oprette og drive virksomhed, som ikke er fastsat ved lov.

156 SRB, støttet af Kommissionen, har bestridt denne argumentation.

157 Artikel 16 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«) bestemmer, at »[f]riheden til at oprette og drive egen virksomhed anerkendes i overensstemmelse med EU-retten og national lovgivning og praksis«.

158 I henhold til chartrets artikel 17, stk. 1, og artikel 52, stk. 1, må ingen berøves sin ejendom, medmindre det skønnes nødvendigt i samfundets interesse, og det sker i de tilfælde og på de betingelser, der er fastsat ved lov, og mod rimelig og rettidig erstatning for tabet.

159 Ifølge retspraksis er de grundlæggende rettigheder, og navnlig friheden til at oprette og drive egen virksomhed og ejendomsretten, ikke absolutte prærogativer, og udøvelsen heraf kan være genstand for restriktioner, der er begrundet i formål af almen interesse, som EU forfølger, forudsat at sådanne restriktioner reelt er nødvendige for at tilgodese nævnte formål af almen interesse, og at de ikke, når henses til det formål, som de forfølger, indebærer et uforholdsmæssigt og uantageligt indgreb i det centrale indhold af de beskyttede rettigheder (jf. dom af 28.3.2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, præmis 148 og den deri nævnte retspraksis).

160 Med henblik på at fastlægge rækkevidden af denne ret skal der, henset til chartrets artikel 52, stk. 3, tages hensyn til artikel 1 i tillægsprotokol nr. 1 til konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, der blev undertegnet i Rom den 4. november 1950 (herefter »EMRK«) (jf. i denne retning dom af 3.9.2008, Kadi og Al Barakaat International Foundation mod Rådet og Kommissionen, C-402/05 P og C-415/05 P, EU:C:2008:461, præmis 356).

161 I denne henseende bestemmer artikel 1 i tillægsprotokol nr. 1 til EMRK:

»Enhver fysisk eller juridisk person har ret til respekt for sin ejendom. Ingen må berøves sin ejendom undtagen i samfundets interesse og i overensstemmelse med de betingelser, der er fastsat ved lov og følger af folkerettens almindelige principper.

Foranstående bestemmelser skal imidlertid ikke på nogen måde begrænse statens ret til at håndhæve sådanne love, som den anser for nødvendige for at overvåge, at ejendomsretten udøves i overensstemmelse med almenhedens interesse, eller for at sikre betaling af skatter, andre afgifter og bøder.«

162 I den foreliggende sag bemærkes, at de pågældende bidrag er et indgreb i den ret, der er garanteret ved artikel 1, stk.1, i tillægsprotokol nr. 1 til EMRK, idet de fratager det pågældende institut et element af ejendom, dvs. det beløb, som det skal betale. Dette indgreb er begrundet i henhold til denne artikels stk. 2, som udtrykkeligt fastsætter en undtagelse med hensyn til betaling af skatter og andre afgifter (jf. i denne retning Menneskerettighedsdomstolens dom af 13.1.2004, Orion Břeclav s.r.o. mod Den Tjekkiske Republik, CE:ECHR:2004:0113DEC004378398).

163 Under disse omstændigheder skal det prøves, om den anfægtede afgørelse er i overensstemmelse med den pågældende lovgivning, at indgrebet i sagsøgerens ejendomsret faktisk svarer til mål af almen interesse, og at dette indgreb ikke, når henses til det forfulgte formål, indebærer et uforholdsmæssigt og uantageligt indgreb i ejendomsrettens centrale indhold.

164 Indledningsvis følger det af præmis 58-131 ovenfor, at SRB med rette anvendte artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014 og artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63. Den anfægtede afgørelse er således i overensstemmelse med den relevante lovgivning.

165 Dernæst fremgår det af præmis 143-148 ovenfor, at afgørelsen om ikke at tilbagebetale sagsøgeren en del af sit bidrag, på trods af inddragelsen af kreditinstituttets tilladelse, faktisk svarer til mål af almen interesse og ikke er uforholdsmæssig i forhold til disse mål. Det må under disse omstændigheder

fastslås, at denne afgørelse ikke, når henses til det forfulgte formål, indebærer et uforholdsmæssigt og uantageligt indgreb i det centrale indhold af sagsøgerens ejendomsret. Af samme grunde er denne afgørelse ikke et indgreb i sagsøgerens frihed til at oprette og drive egen virksomhed.

166 Det er følgelig ikke godtgjort, at der er sket en tilsidesættelse af ejendomsretten og retten til at oprette og drive virksomhed.

167 Henset til det ovenstående skal det tiende anbringende om tilsidesættelse af chartrets artikel 16 og 17 forkastes.

6. Om det ottende og det niende anbringende vedrørende tilsidesættelse af grundsætningen nemo auditur propriam turpitudinem allegans og forbuddet mod at handle selvmodsigende

168 Under det ottende anbringende har sagsøgeren anført, at SRB har tilsidesat grundsætningen nemo auditur propriam turpitudinem allegans, hvorefter ingen kan støtte ret på egne forkerte handlinger. Sagsøgeren har navnlig gjort gældende, at SRB den 23. februar 2018 offentligt bekendtgjorde, at sagsøgeren og dennes luxembourgske datterselskab skulle likvideres. Som følge af bekendtgørelsen heraf var sagsøgerens aktionærer tvunget til at indlede en frivillig likvidationsbehandling. Denne frivillige likvidation førte derefter til, at ECB inddrog sagsøgerens tilladelse. Følgelig fratog SRB for det første sagsøgeren den fordel, som denne havde, af sit ex ante-bidrag betalt til SRF for 2018. For det andet opnåede SRB en fordel, for så vidt som den modtog et bidrag, selv om den tilsvarende risiko var blevet elimineret som følge af sagsøgerens likvidation. Ved at afslå tilbagebetaling af ex ante-bidrag til sagsøgeren søger SRB at bevare en ulovlig fordel. Sagsøgeren har ligeledes under det niende anbringende gjort gældende, at SRB ved at træffe bestemmelse om sagsøgerens likvidation, samtidig med at den beholder sagsøgerens bidrag, har handlet selvmodsigende og vilkårligt.

169 SRB, støttet af Kommissionen, har bestridt denne argumentation.

170 For det første er det for påberåbelsen af grundsætningen nemo auditur propriam turpitudinem allegans nødvendigt at godtgøre en retsstridig adfærd, der kan tilskrives SRB. Det fremgår imidlertid af analysen af de fem første anbringender, at SRB med rette anvendte artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014 og artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63. Der er derfor ingen retsstridig adfærd at foreholde SRB i den foreliggende sag.

171 Med hensyn til SRB's afgørelse af 23. februar 2018 om ikke at vedtage en afviklingsforanstaltning og spørgsmålet om, hvorvidt SRB er ansvarlig for den frivillige likvidationsbehandling, der indledtes af sagsøgerens aktionærer, er de ikke genstand for den foreliggende sag og kan derfor ikke danne grundlag for en angivelig retsstridig adfærd.

172 For det andet må det konstateres, at anbringendet vedrørende en angivelig selvmodsigende adfærd fra SRB's side er baseret på SRB's afgørelse af 23. februar 2018 om ikke at vedtage en afviklingsforanstaltning og på spørgsmålet om, hvorvidt SRB er ansvarlig for den frivillige likvidationsbehandling, der indledtes af sagsøgerens aktionærer. Et sådant anbringende, som ikke søger at anfægte lovligheden af den anfægtede afgørelse, er imidlertid uvirksomt og må forkastes.

173 Følgelig må det ottende og det niende anbringende forkastes.

7. Om en utilstrækkelig begrundelse for den anfægtede afgørelse

174 I punkt 92 i sine bemærkninger indgivet den 29. juni 2020 har sagsøgeren gjort gældende, at SRB har givet en utilstrækkelig begrundelse for den anfægtede afgørelse. Sagsøgeren er af den opfattelse, at SRB i denne afgørelse blot anførte, at bidragene til SRF aldrig tilbagebetales, uden at give en plausibel forklaring som begrundelse for at afslå at foretage en ny beregning og den anmodede tilbagebetaling.

Sagsøgeren har fremhævet, at SRB i sin afgørelse ikke har angivet grundene til, at »bidrag for 2015 kunne tilbagebetales, såfremt små supplerende beløb skulle betales i løbet af den indledende fase, men [...] ikke [vil] skulle tilbagebetales, såfremt ingen yderligere beløb var at betale«.

175 Anbringender om manglende eller utilstrækkelig begrundelse angår ifølge fast retspraksis grundlæggende retsprincipper og kan påberåbes af parterne på et hvilket som helst stadium af sagen (kendelse af 25.7.2000, RJB Mining mod Kommissionen, T-110/98, EU:T:2000:199, præmis 46; jf. ligeledes i denne retning dom af 20.2.1997, Kommissionen mod Daffix, C-166/95 P, EU:C:1997:73, præmis 23-25). Dette anbringende kan følgelig antages til realitetsbehandling.

176 Det skal desuden bemærkes, at den begrundelse, som kræves i henhold til artikel 296 TEUF, skal tilpasses karakteren af den pågældende retsakt og klart og utvetydigt angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt den omtvistede retsakt, har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, og således at Unionens retsinstanser kan udøve deres prøvelsesret. Det kræves ikke, at begrundelsen angiver samtlige relevante faktiske og retlige momenter, da spørgsmålet om, hvorvidt en retsakts begrundelse opfylder kravene efter artikel 296 TEUF, ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden af retsakten, men ligeledes til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (dom af 2.4.1998, Kommissionen mod Sytraval og Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, præmis 63, og af 8.5.2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg mod ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, præmis 87).

177 Det følger heraf, at en begrundelse ikke skal være udtømmende, men må anses for at være tilstrækkelig, når den redegør for de faktiske omstændigheder og retlige betragtninger, der har været afgørende med henblik på afgørelsens opbygning (jf. i denne retning dom af 10.7.2008, Bertelsmann og Sony Corporation of America mod Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, præmis 169, og af 3.3.2010, Freistaat Sachsen mod Kommissionen, T-102/07 og T-120/07, EU:T:2010:62, præmis 180).

178 I den foreliggende sag fremgår det af beskrivelsen af den anfægtede afgørelse i præmis 13 ovenfor, at SRB har specificeret de faktiske og retlige detaljer, der har været af afgørende betydning. Den anfægtede afgørelse giver dels sagsøgeren mulighed for at få kendskab til grundlaget for den trufne afgørelse med henblik på at varetage sine rettigheder, dels giver den mulighed for, at Unionens retsinstanser kan udøve deres prøvelsesret med hensyn til afgørelsens lovlighed. Sagsøgeren har således kunnet anfægte rigtigheden af vurderingerne i den anfægtede afgørelse bl.a. ved at foreholde SRB dens fortolkning af artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014 og anvendelsen på sagsøgerens situation af artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63, som det fremgår af stævningen. Som det fremgår af analysen ovenfor af de forskellige anbringender, der er fremført i stævningen, har Retten desuden kunnet tage stilling til denne argumentation og udøve sin prøvelsesret med hensyn til den anfægtede afgørelse. Det er følgelig med urette, at sagsøgeren har gjort gældende, at nævnte afgørelses begrundelse er utilstrækkelig.

179 SRB kan ikke kritiseres for ikke at have angivet grundene til, at »bidrag for 2015 kunne tilbagebetales, såfremt små supplerende beløb skulle betales i løbet af den indledende fase, men [...] ikke [vil] skulle tilbagebetales, såfremt ingen yderligere beløb var at betale«. SRB har nemlig i sin afgørelse klart gjort rede for grundene til, at den ikke kunne imødekomme sagsøgerens anmodninger, således som det følger af præmis 13 ovenfor. Det følger endvidere af analysen af de fem første anbringender ovenfor, at SRB, i modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, aldrig har anerkendt, at »bidrag for 2015 kunne tilbagebetales«, men anførte, at de kunne fratrækkes det beløb, som instituttet skal betale, i henhold til artikel 8, stk. 2, i gennemførelsesforordning 2015/81. Sagsøgerens argument skal derfor forkastes.

180 Henset til alt det ovenstående skal anbringendet vedrørende utilstrækkelig begrundelse af den anfægtede afgørelse derfor forkastes, og SRB skal frifindes i det hele.

Sagsomkostninger

181 Ifølge procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, bør det pålægges denne at betale sagsomkostningerne i overensstemmelse med SRB's påstand herom.

182 I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, bærer Kommissionen sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Tiende Udvidede Afdeling):

1) Den Fælles Afviklingsinstans (SRB) frifindes.

2) ABLV Bank AS bærer sine egne omkostninger og betaler de af SRB afholdte omkostninger.

3) Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger.

Papasavvas Kornezov Buttigieg

Kowalik-Bańczyk Hesse

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 20. januar 2021.

Underskrifter